

Атински ученикъ.

По А. Лори.

вама юноши отъ 12 до 15 годишна възраст вървѣха изъ кривитѣ улици въ столицата Пела на стара Македония, придружени отъ своя възпитателъ или „педагогъ“. Послѣдниятъ стискаше подъ мишница свитѣкъ ржкописи, а въ ржка държеше музикаленъ инструментъ лира; съ другата ржка се подпираше на тояга, защото, отъ нараняване въ една битка, той силно куцаше.

— Оттука, Прою, каза заповѣднически по-голѣмиятъ юноша, и повлѣче учителя за туниката или хитона. Ти знаешъ, че ние обичаме да вървимъ по широката улица! . . .

— Да, по широката улица! — възрази учителятъ. Не се ли отдалечаваме отъ кѣщи? Ето вече половинъ часъ какъ скитаме.

— Искаме да идемъ да видимъ портрета на Александра, обясни Аминта, по-малкиятъ отъ двамата ученика.

— Да, желаемъ да влѣземъ въ двореца и да видимъ, както прави цѣлиятъ свѣтъ, портрета, каза натъртено голѣмиятъ братъ.

Послѣ троснато прибави:

— Азъ съмъ свободенъ и мога да избирамъ прѣзъ кой пѣтъ да мина! . . . Забравяшъ ли, робе, кой си ти и кой съмъ азъ? Трѣбва ли да ти на-